

omkring den lille Kirke samlede der sig af og til et Opløb, enten det nu var en Barnedaab eller en Begravelse, der hidlokkede Nysgerrigheden. Senere paa Dagen var det Brylluperne, som vakte Røre; og naar Brudevognen med de hvide Heste kom op igennem Alleen, fik selv gamle Folk travlt for at komme tidsnok til at se noget. Men naar den sidste glade Bryllupsskare rullede ind til Byen, mødte den et andet Vogntog med stumme og blege Gæster. Det var de lave, sorte, helt til-lukkede Vogne, som i Mørkningstiden førte Ligene ud til Kapellerne paa Kirkegaardene vest for Byen. En efter en kom de skumplende fra Hospitaler og private Hjem, enten ganske uden Følge eller ledsagede af en enlig Droske. Paa samme Tid tændtes Lygterne i den Række smaaborgerlige Forlystelseshaver, der laa overfor Kirken. Sangerindeknejper aabnedes, Hornorkestre larmede, Karuseller gik; og i Dødens Kølvand strømmede det levende og levelystne unge København herud i Sporvogn og Omnibus. Først efter Midnat blev der stille. Lygterne i Alleen slukkedes; og naar den sidste Droske var rullet ind til Byen med et forsinket Kærestepar, hørtes ingen anden Lyd end Klokkeslagene af Kirkens Ur og nogle enlige, tungsindige Ørkenbrøl inde fra den zoologiske Have, hvor en stakels Løve drømte bag Tremmerne i sit Fængsel.

Det var med saadanne lagttagelser og Betragtninger, Per underholdt sig selv paa sine ensomme